I sag 173/80

VOLKER BLASIG, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende i Moutfort, Luxembourg, ved Günther Maximini, advokat ved Landgericht Trier, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Günther Maximini, 96, rue du Kiem, Neudorf,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jörn Pipkorn, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og ved advokat Etienne Van Werveke, Bruxelles,

og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Jean Monnetbygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at sagsøgerens indplacering i lønklasse B 2/B 3 er retsstridig, samt erstatning for det ved denne indplacering forvoldte tab,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøgeren er ansat ved Kommissionen som overassistent i lønklasse B 3 i den administrative enhed DG IX Lx 6 »Analyse og programmering« i en stilling, der er optaget i institutionens driftsbudget.

Beskrivelsen af de til stillingsgruppe B 2/B 3 svarende opgaver for tjenestemænd, der aflønnes via driftsbevillingerne, fremgår af Kommissionens afgørelse af 1. juli 1972 om beskrivelse af de funktioner og sagsområder, som falder ind under stillingsbetegnelserne i bilag I-A til Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber (Personaleposten nr. 272 af 4. september 1973).

Ifølge denne afgørelse påhviler det tjenestemænd i den nævnte stillingsgruppe

— at udføre vanskeligt og kompliceret arbejde efter generelle retningslinjer;

— at assistere programmøren i udarbejdelsen af programmer til elektroniske datamaskiner.

Til disse funktioner svarer benævnelserne: »overassistent« og »assisterende programmør«.

De til en stilling som kontorfuldmægtig i stillingsgruppe B 1 svarende funktioner er beskrevet således:

— som kan pålægges at udføre et særlig vanskeligt og kompliceret arbejde efter generelle retningslinjer;

— som kan pålægges udarbejdelsen af programmer til elektroniske datamaskiner.

Til disse funktioner svarer benævnelserne »kontorfuldmægtig eller kontorleder« og »programmør«.

Sagsøgeren har siden 1. oktober 1974 været ansat ved Kommissionen som overassistent i lønklasse B 3. Han er ansat på grundlag af udvælgelsesprøve KOM/B/106, som blev afholdt med henblik på ansættelse af »overassistenter i stillingsgruppen, som omfatter lønklasserne 3 og 2 i kategori B«. Meddelelsen om udvælgelsesprøven, som blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende C 71 af 8. september 1973, s. 4, gav følgende beskrivelse af det arbejde, som de udvalgte ansøgere skulle udføre:

»Sagsbehandlende funktioner, idet tjenestemanden efter almindelige retningslinjer udfører vanskeligt og mangesidigt arbejde, særlig udarbejdelse og testning af programmer for datamaskiner af tredje generation«.

Sagsøgeren blev optaget på egnethedslisten for denne udvælgelsesprøve.

Den 6. september 1974 sendte direktøren for personale og administration ved

Kommissionens tjeneste i Luxembourg sagsøgeren følgende skrivelse:

»I fortsættelse af vore skrivelser af 19. juni 1974 og 26. juli 1974 glæder det mig at kunne bekræfte, at jeg på grundlag af Deres deltagelse i udvælgelsesprøve KOM/B/106, og efter den lægeundersøgelse, som De har gennemgået, kan tilbyde Dem en stilling som overassistent (programmør) ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (generaldirektoratet for personale og administration, datacentret) i Luxembourg.

De vil blive ansat som tjenestemand på prøve i kategori B, lønklasse B 3, første løntrin, . . .«.

Ved telex af 27. september 1974 bekræftede sagsøgeren tiltrædelsen af tjenesten den 1. oktober 1974. Ved ansættelsesmyndighedens beslutning af 18. oktober 1974 blev sagsøgeren udnævnt til overassistent med virkning fra 1. oktober 1974 og indplaceret i lønklasse B 3, første løntrin.

Den 6. december 1974 indgav sagsøgeren, i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, klage mod denne beslutning, hvormed han krævede sig indplaceret i lønklasse B 2, første løntrin, med den begrundelse, at hans faglige erfaring måtte føre til en indplacering i denne lønklasse.

Ved Kommissionens beslutning, meddelt sagsøgeren den 11. juni 1975, blev klagen afvist. Ved ansættelsesmyndighedens beslutning af 16. juli 1975 blev sagsøgeren derefter med virkning fra 1. juli 1975 udnævnt til fastansat tjenestemand i sin stilling.

Den 20. december 1979 indgav sagsøgeren atter en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han anførte, at ansættelsesmyndigheden havde undladt »at vedtage en i vedtægten foreskrevet foranstaltning«, nemlig at indplacere sagsøgeren i lønklasse B 1.

Ved skrivelse af 24. april 1980 — tilstillet sagsøgeren den 30. april 1980 — meddelte det kompetente kommissionsmedlem Tugendhat sagsøgeren, at Kommissionen havde afvist klagen med den begrundelse, at indplaceringen i lønklasse B 3, første løntrin, ikke kunne anfægtes efter udløbet af den søgsmålsfrist, som begyndte at løbe ved afvisningen af klagen imod indplaceringen i 1974, og at indplaceringen desuden var objektivt begrundet unden hensyn til, at sagsøgeren havde deltaget i en udvælgelsesprøve, som specielt blev afholdt med henblik på besættelse af ledige stillinger i stillingsgruppe B 2/B 3.

Ved stævning, indleveret til Domstolen den 29. juli 1980, har sagsøgeren anlagt nærværende sag og gjort gældende, at der foreligger »en fejlagtig indplacering i stillingsgruppe B 2/B 3«.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»1. sagsøgte tilpligtes at indplacere sagsøgeren i lønklasse B 1 med tilbagevirkende kraft fra 1. oktober 1974, jf. artiklerne 7 og 31 i Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber;

2. sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren forskellen mellem den faktiske oppebårne løn og den løn, som han ville have fået udbetalt, såfremt han var blevet korrekt indplaceret, med rente 8 %;

3. sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

»1. sagen afvises, subsidiært, sagsøgte frifindes;

2. sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagens antagelse til realitetsbehandling

I stævningen har *sagsøgeren* gjort gældende, at han med sin klage af 6. december 1974 tilsigtede en højere indplacering *inden for samme stillingsgruppe*, hovedsagelig begrundet i sin faglige erfaring på det datatekniske område.

På det pågældende tidspunkt var sagsøgeren imidlertid endnu ikke klar over, at den af sagsøgte foretagne indplacering var retsstridig. Desuden kunne han ikke vide dette, fordi han først den 9. oktober 1979 modtog den nye »vejledning i bedømmelse af tjenestemænd« og det bilag I-A til vedtægten, hvoraf hans funktioner og lønklasse fremgår.

Funktionsbeskrivelsen var ganske vist allerede blevet offentliggjort i 1973, men det på et tidspunkt, hvor sagsøgeren endnu ikke var ansat ved Kommissionen. Han mener ikke, at det var hans pligt at gøre sig bekendt med disse publikationer, men at han kunne forvente, at sagsøgte foretog udnævnelsen i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

Følgelig var klagen af 20. december 1979 en opfordring til Kommissionen om at træffe den beslutning, som den havde undladt at vedtage trods udtrykkelige og bindende bestemmelser herom.

Sagsøgte har gjort gældende, at sagen må afvises, fordi den er anlagt efter udløbet af fristen i vedtægtens artikel 91, stk. 3. Den foranstaltning, som sagsøgeren påstår indeholder et klagepunkt imod ham, er indplaceringen i lønklasse B 3, der følger af ansættelsesmyndighedens beslutning af 18. oktober 1974.

Sagsøgeren indgav klage mod denne beslutning den 6. december 1974, men udnyttede ikke muligheden for, da hans klage efterfølgende blev afvist, at anlægge sag ved Domstolen inden søgsmålsfristens udløb. Ansættelsesmyndighedens senere afgørelser bekræftede kun den oprindelige beslutning, som påstås at indeholde et klagepunkt imod sagsøgeren.

Den i 1973 i Personaleposten offentliggjorte funktionsbeskrivelse var tilgængelig for alle interesserede tjenestemænd fra tidspunktet for offentliggørelsen. Endvidere var den beskrivelse af de til stillingerne i kategori B svarende funktioner, som fandtes i vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd af 1979 identisk med beskrivelsen i bedømmelsesvejledningen fra 1973.

Ifølge sagsøgte må den omstændighed, at sagen afvises i forhold til den første påstand, medføre afvisning i forhold til den anden påstand, som ligeledes er rettet mod den hævdede retsstridige indplacering af sagsøgeren; dette krav må følgelig være underkastet de samme fristbestemmelser som det første krav.

Foreligger der et egentligt erstatningskrav mod Fællesskabet, må dette på grund af forældelse afvises efter artikel 43 i statutten for EØF-Domstolen.

I replikken har *sagsøgeren* anført, at klagen af 6. december 1974 tilsigtede en højere indplacering *inden for samme stillingsgruppe (B 2/B 3)*, mens klagen af 20. december 1979 tilsigtede indplacering *inden for en anden stillingsgruppe*. Svaret på denne anden klage kan derfor ikke anses for en akt, der bekræfter en tidligere beslutning.

Endvidere anfører sagsøgeren, at han ikke på noget tidspunkt, ej heller i forbindelse med udarbejdelsen af den første bedømmelse af ham, er blevet gjort bekendt med vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd fra 1973. Han mener i øvrigt, at der råder et generelt ukendskab til denne vejledning.

Sagsøgte anfører, at sagsøgeren ved tiltrædelsen af tjenesten modtog en kodificeret udgave af vedtægten. Endvidere fik sagsøgeren, ligesom alle andre tjenestemænd i aktiv tjeneste, tilsendt 1975-supplement til bedømmelsesvejledningen af november 1973.

Det eneste spørgsmål er altså, om det forhold, at sagsøgeren senere har fået kendskab til de for ansættelsen gældende kriterier, er en ny omstændighed, som kan udløse en ny søgsmålsfrist. I sag 102/75 (Petersen mod Kommissionen, Sml. 1976, s. 1777, jf. navnlig s. 1792), har Domstolen fastslået, at det forhold, at vedkommende senere får kendskab til de interne kriterier for indplaceringen, ikke er en ny omstændighed, der kan have denne retsvirkning. Sagsøgte mener, at dette gælder så meget mere i den foreliggende sag.

Ansættelsesmyndighedens svar af 24. april 1980 på sagsøgerens klage af 20. december 1979 havde i det væsentlige til formål at henlede sagsøgerens opmærksomhed på, at beslutningen af 18. oktober 1974 vedrørende hans ansættelse ikke kunne anfægtes. Svaret måtte derfor betragtes som en bekræftelse af denne beslutning og kunne ikke udløse en ny søgsmålsfrist.

Den omstændighed, at bekræftelsen af den daværende beslutning ikke udelukkende drejer sig om dennes uanfægtelighed, men også indeholder yderligere saglige argumenter, kan ikke føre til et andet resultat.

Realiteten

Sagsøgeren anfører, at det fremgår af funktionsbeskrivelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/B/106, at Kommissionen søgte erfarne programmører: »Sagsbehandlende funktioner, idet tjenestemanden efter almindelige retningslinjer udfører vanskeligt og mangesidigt arbejde, særlig udarbejdelse og testning af programmer for datamaskiner af tredje generation«. Ogsa i ansættelsestilbudet af 6. september 1974 anvendte Kommissionen udtrykket programmør. Følgelig er den stilling, som er omhandlet i Kommissionens meddelelse om udvælgelsesprøve KOM/B/106, en ledig stilling for en programmør.

Stillingsbeskrivelsen for en programmør lyder således i vedtægtens bilag I-A: »som kan pålægges udarbejdelsen af programmer til elektroniske datamaskiner«. Denne stilling er normeret i lønklasse B 1. Disse funktioner svarer til funktionsbeskrivelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/B/106.

Sagsøgte har overtrådt vedtægtens artikel 31, stk. 1, samt artikel 7 ved at indplacere sagsøgeren i lønklasse B 3. Undladelsen af at indplacere sagsøgeren i

lønklasse B 1, svarende til beskrivelsen af de ovennævnte funktioner, er foregået ved først i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/B/106 at give en beskrivelse af arbejdsområdet for en tjenestemand, som har sagsbehandlende funktioner i en generel forvaltningstjeneste og ved på dette grundlag at henføre den ledige stilling til stillingsgruppe B 2/B 3.

Sagsøgte anfører, at Kommissionen i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/B/106 bekendtgjorde, at der ville blive oprettet en ansættelsesreserve af overassistenter i overensstemmelse med den afgørelse, som blev offentliggjort i Personaleposten nr. 272 af 4. september 1973 og september 1979.

Sagsøgte forklarer, at der er en forskel mellem funktionsbeskrivelsen for tjenestemænd i stillingsgruppe B 2/B 3, som aflønnes via driftsbevillinger (vedtægtens bilag I A) og funktionsbeskrivelsen for tjenestemænd i lønklasserne B 3/B 5, som aflønnes via forskningsbevillinger (vedtægtens bilag I B). Sidstnævnte betegnes som »programmører«, mens tjenestemænd i lønklasse B 1 og B 2 i denne kategori benævnes »programmeur principal« (ledende programmør).

Sagsøgte kunne kun ansætte sagsøgeren på grundlag af resultaterne af udvælgelsesprøve KOM/B/106 og indplacere ham i stillingsgruppe B 2/B 3. Sagsøgte har heller ikke på noget tidspunkt givet tilsagn om noget andet. Den korte beskrivelse af »en programmørs« og dermed sagsøgerens funktioner, som lejlighedvis gives i administrative meddelelser, har alene værdi som supplement til den officielle betegnelse af stillingen, som »overassistent«, der beklædes af tjenestemænd i stillingsgruppe B 2/B 3.

Argumentet om, at sagsøgeren udfører arbejde, som henhører under arbejdsområdet på et højere lønniveau er uden relevans, selv om det skulle være korrekt, idet dette ikke giver sagsøger noget retligt krav på en højere indplacering. Ifølge Domstolens praksis kan adgangen til en højere stillingsgruppe kun ske ved en forfremmelse. Kravet om en lønmæssig efterbetaling er også ubegrundet, da indplaceringen af sagsøgeren var i overensstemmelse med vedtægten.

Sagsøgeren har repliceret, at »benævnelsen« af en stilling og offentliggørelsen af en oversigt over de til stillingen knyttede funktioner og arbejdsområder, har stor betydning for hver enkelt stilling (dom af 16. december 1964 i de forenede sager 109/63 og 13/64, Muller mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 559).

Sagsøgte har efter sagsøgerens opfattelse overset, at der ikke med udvælgelsesprøve KOM/B/106 tilsigtedes ansættelse af overassistenter, som skulle udføre generelle sagsbehandlende funktioner, men derimod tjenestemænd, som efter generelle retningslinjer skulle udføre vanskeligt og mangesidigt arbejde, særlig udarbejdelse og testning af programmer for datamaskiner af tredje generation. Denne beskrivelse svarer til funktionsbeskrivelsen for stillingen som »programmør«, der er en stilling i stillingsgruppe B 1.

Det fremgår af et forslag til ændring af oversigten over funktionsbeskrivelserne, som Kommissionen forelagde Det centrale Personaleudvalg i januar 1975, at »programmører« kun kunne ansættes i stillingsgruppe B 1 (programmør) og B 2/B 3 (assisterende programmør), og at den opgave, at assistere en programmør fremtidig skulle varetages af »unge programmører«, der skulle ansættes i stillingsgruppe B 4/B 5. Heraf udleder sagsøgeren, at han blev ansat

efter indplaceringsvilkårene i de foreslåede bestemmelser og ikke efter den gældende funktionsbeskrivelse fra 1973.

I duplikken har *sagsøgte* henvist til det ovenfor i svarskriftet anførte.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 19. marts 1981.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. maj 1981.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 29. juli 1980, har Volker Blasig, tjenestemand ved Kommissionen, anlagt sag med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at indplacere ham i lønklasse B 1 med tilbagevirkende kraft fra 1. oktober 1974, samt betale ham forskellen mellem den faktisk oppebårne løn og den løn, som han ville have været berettiget til som tjenestemand i lønklasse B 1, samt renter heraf.

2 Sagsøgeren tiltrådte tjenesten i 1974 efter at have deltaget i en generel udvælgelsesprøve (udvælgelsesprøve KOM/B/106) med henblik på ansættelse af »overassistenter i stillingsgruppen, som omfatter lønklasserne 3 og 2 i kategori B«. I meddelelsen om udvælgelsesprøve var arbejdets art beskrevet således: »Sagsbehandlende funktioner, idet tjenestemanden efter almindelige retningslinjer udfører vanskeligt og mangesidigt arbejde, særlig udarbejdelse og testning af programmer for datamaskiner af tredje generation«. På grundlag af udvælgelsesprøven tilbød Kommissionen sagsøgeren ansættelse som »tjenestemand på prøve i lønklasse B 3« i en »stilling som overassistent (programmør)« ved generaldirektorat IX, hvilket tilbud sagsøgeren accepterede, idet han gav tilsagn om at tiltræde den 1. oktober 1974. Ved ansættelsesbeslutningen af 18. oktober 1974 indplaceredes sagsøgeren som overassistent i lønklasse B 3, 1. løntrin.

3 Den 6. december 1974 indgav sagsøgeren klage mod denne beslutning under henvisning til, at han under hensyn til sin erfaring med datamaskiner af

tredje generation burde have været indplaceret i lønklasse B 2, 1. løntrin, eller i hvert fald lønklasse B 3, 3. løntrin. Denne klage afviste Kommissionen ved beslutning af 2. juni 1975, som blandt andet henviste til princippet om, at ansættelsesmyndigheden udnævner den udvalgte ansøger som tjenestemand på prøve i den laveste lønklasse i vedkommende stillingsgruppe inden for den pågældende kategori.

4 Ved prøvetidens udløb blev sagsøgeren med virkning fra 1. juli 1975 udnævnt til fastansat tjenestemand i den nævnte stilling.

5 Den 20. december 1979 indgav sagsøgeren en ny klage med krav om at blive indplaceret i lønklasse B 1. Ved skrivelse af 24. april 1980 meddelte kommissionsmedlemmet Tugendhat sagsøgeren, at Kommissionen havde afvist klagen med den begrundelse, at beslutningen om indplacering i lønklasse B 3, 1. løntrin, ikke kunne anfægtes efter udløbet af den søgsmålsfrist, der begyndte at løbe ved afvisningen af klagen imod indplaceringen i 1974; desuden anførtes det, at indplaceringen var objektivt begrundet under hensyn til arten af den udvælgelsesprøve, som sagsøgeren var blevet ansat på grundlag af. Nærværende sag er hovedsagelig rettet mod denne afvisning.

6 Kommissionen har gjort gældende, at sagen må afvises, fordi den er anlagt efter udløbet af fristen i vedtægtens artikel 91, stk. 3.

7 Sagsøgeren, som hævder at arbejde som »programmør« og ikke som »overassistent«, svarende til en stilling i lønklasse B 1, har påberåbt sig to anbringender for at godtgøre, at retten til at anlægge sag ved Domstolen ikke er fortabt ved præklusion. For det første havde klagen i 1979 en anden genstand end klagen i 1974, som kun tilsigtede en højere indplacering i samme stillingsgruppe (B 3/B 2), hvorfor Kommissionens afvisning af klagen af 1979 ikke kan anses for bekræftende. For det andet blev han først klar over, at hans indplacering i en anden lønklasse end lønklasse B 1 var ulovlig, da han i oktober 1979 modtog den af Kommissionen i medfør af vedtægtens

artikel 43, udarbejdede »vejledning i bedømmelse af tjenestemænd«, som i oversigten over stillingsbetegnelserne i kolonnen ud for lønklasse B 1 nævner »programmør« og i kolonnen ud for lønklasse B 2/B 3 nævner »assisterende programmør«.

8 Det må først fastslås, at den akt, indeholdende et klagepunkt imod sagsøgeren, som er genstand for den foreliggende sag, er den indplacering i lønklasse B 3, som fremgår af ansættelsesmyndighedens beslutning af 18. oktober 1974. Da Kommissionen havde afvist en rettidigt indgivet klage mod denne beslutning, var den ikke forpligtet til at behandle en ny klage over samme beslutning, medmindre der forelå en væsentlig ny omstændighed.

9 Det første anbringende må derfor forkastes, hvorefter det skal undersøges, om de forhold, som er anført i forbindelse med det andet anbringende, kan betragtes som en væsentlig ny omstædighed, der kan udløse en ny søgsmålsfrist.

10 Kommissionen har herom bemærket, at beskrivelsen i »vejledning i bedømmelse af tjenestemænd« af 1979 af de til stillinger i kategori B knyttede opgaver er den samme som beskrivelsen i »vejledning i bedømmelse af tjenestemænd« af 1973. Denne blev offentliggjort i »Personaleposten« af 1973 (nr. 272 af 4. september 1973) og kunne erhverves af alle interesserede tjenestemænd fra tidspunktet for dens offentliggørelse.

11 Sagsøgeren bestrider ikke, at beskrivelsen af stillingsbetegnelserne allerede var blevet offentliggjort i 1973. Han gør imidlertid gældende, at han endnu ikke var ansat ved Kommissionen på dett tidspunkt. Det er hans opfattelse, at han ikke var forpligtet til at gøre sig bekendt med publikationer fra før hans tiltrædelse, der måtte berøre ham. Det påhviler ansættelsesmyndigheden at forsyne tjenestemændene med alle publikationer vedrørende forholdet mellem deres opgaveområde og lønklasse; sagsøgeren fik imidlertid først meddelelse om »vejledning i bedømmelse af tjenestemænd« ved en skrivelse fra Kommissionen af 9. oktober 1979.

12 Sagsøgerens opfattelse er altså, at det forhold at han fik kendskab til eksistensen og anvendelsen af den beskrivelse af stillingsbetegnelserne, som er vedlagt »vejledning i bedømmelse af tjenestemænd«, er en ny omstændighed, der udløser en ny søgsmålsfrist i forhold til ham.

13 Dette anbringende kan ikke tages til følge. »Vejledning i bedømmelse af tjenestemænd« indeholder anvisninger for de overordnede, som udarbejder bedømmelser af tjenestemænd i medfør af vedtægtens artikel 43; vejledningen offentliggøres for at gøre de pågældende tjenestemænd bekendt med de kriterier, som anvendes ved bedømmelsen. Den beskrivelse af stillingsbetegnelserne, som vejledningen indeholder, giver altså ikke de ansatte nogen ret til at blive udnævnt i en bestemt lønklasse, og så meget mindre ret til, når de er blevet udnævnt i en bestemt lønklasse, at blive indplaceret i en højere lønklasse udenom den normale forfremmelsesprocedure.

14 Sagen vil derfor være at afvise, for så vidt som der tilsigtes en indplacering af sagsøgeren i lønklasse B 1. Kravet om betaling af forskellen mellem den faktisk udbetalte løn og den løn, som sagsøgeren ville have fået udbetalt i tilfælde af en ny indplacering, er herefter genstandsløst.

15 Sagen vil derfor være at afvise i det hele.

Sagens omkostninger

16 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de af dem afholdte udgifter i sager mod Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagen afvises.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. juni 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. MAJ 1981 [1]

Høje Domstol.

I efteråret 1973 meddelte Kommissionen i De Europæiske Fællesskabers Tidende (C 71 af 8. september 1973, s. 4 ff), at der ville blive afholdt en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af overassistenter i stillingsgruppen, som omfatter lønklasserne 3 og 2 i kategori B (udvælgelsesprøve KOM/B/106).

De med de ledige stillinger forbundne arbejdsopgaver var beskrevet således:

»Sagsbehandlende funktioner, idet tjenestemanden efter almindelige retningslinjer udfører vanskeligt og mangesidigt arbejde, særlig udarbejdelse og testning af programmer for datamaskiner af tredje generation.«

Ansøgerne skulle være mindst 28 år og højst fyldt 40 år. Kravene om kvalifika-

1 — Oversat fra tysk.